

[Undervisningsministeren.]

undervisningen, er pligtig dertil. Ja, selvfølgelig. Hvor han skal henvende sig? Det finder han nok ud af.

Det ærede Medlem var vred over, at jeg i Gaar havde fremsat nogle Oplysninger om hans Forhold til Udvalgsarbejdet, idet han sagde, at han havde læst det samme i Venstrepressen, og deraf sluttede han, at det var mig, den havde faaet det fra. Jeg synes, man kan drage en mere rigtig Slutning. Det er først nu, jeg faar at vide — jeg har ikke haft Tid til at læse Venstrepressen —, at det har staaet i Venstrepressen. Men naar det, jeg har sagt her, ogsaa har staaet i Venstrepressen, hvad jeg ikke har haft nogen Anelse om, maa det jo bekræfte Rigtigheden deraf, i alt Fald sandsynliggøre Rigtigheden deraf i meget høj Grad. Og til syvende og sidst bestred det ærede Medlem heller ikke Rigtigheden deraf, han indrømmede den tværtimod. Men han stillede hele dette Forhold i en fuldkommen skæv Belysning. Jeg omtalte, hvad de to konservative Udvalgsmedlemmer har skrevet i Betænkningen. De har skrevet, at Flertallet fuldstændig havde afvist enhver Forhandling, og at de derefter paa et meget sent Tidspunkt af Udvalgsbehandlingen kom med et helt nyt Forslag. Det har de skrevet. Det var min Pligt at svare derpaa. Det var en Beskyldning mod Udvalgets Flertal og mod mig, der gentagne Gange har været til Samraad i Udvalget, en Beskyldning, som jeg maatte afvise, og jeg gjorde det ved simpelt hen at referere de historiske Kendsgerninger.

Allerede om Fredagen havde Pressen meddelt, at der paa Venstres Partimøder, jeg tror om Onsdagen og Torsdagen, var vedtaget et Forslag, der gav nogen Mulighed for Tilslutning — i et Blad stod der endda Tilslutning fra alle Partier. Det maa det ærede Medlem vide; han synes jo at læse Venstrepressen meget omhyggeligere, end jeg har Tid til at gøre. Det var om Torsdagen. Om Fredagen stod det i flere Blade. Mandagen og Tirsdagen derefter blev der holdt vigtige Udvalgs møder, hvori netop dette Forhold skulde og kunde drøftes, Muligheden for en Overenskomst, og i de to Møder glimrede begge de konservative Medlemmer ved deres Fraværelse. Saa blev der telegraferet efter det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen), som kom om Onsdagen. Da var jeg til Samraad, og det ærede Medlem benægter ikke, at under dette Samraad var han stum Person. Saa forlangte det ærede Medlem om Torsdagen Respit for at kunne

stille Ændringsforslag eller udtale sig. Det fik han til Lørdag. Men hvad har det ærede Medlem saa at klage over? Naar dette er den historiske Sandhed, saa er de to ærede Medlemmer ganske uberettigede til at komme med dette ret usædvanlige, at man i en Betænkning indlader sig i en endda saa voldsom Polemik med Flertallet. Man har raabt, og jeg har givet Svar, det er det hele.

Saa drog det ærede Medlem det Spørgsmaal frem om visse Læreres Adgang til Pension. Det ærede Medlem syntes at beklage nogle Lærere. Han maa heller ikke her have læst den paagældende Paragraf rigtigt, for Afskedigelse kan kun finde Sted efter Ansøgning fra vedkommende Lærer. Men det ærede Medlem var meget vag i sin Kritik af dette Punkt. Han sagde saadan noget som, at han maaske ikke havde saa meget imod selve Indholdet. Det var meget forsigtigt og meget klogt af det ærede Medlem, for da Spørgsmaalet var fremme under Udvalgsforhandlingen, blev det oplyst, at det var et Ønske, der var fremsat for mange Maaneder siden fra Lærere i Rigsdagen til Ministeren, derunder ogsaa af en af det ærede Medlems egne Partifæller i Folketinget. Dette dæmpede meget betydeligt paa det ærede Medlems Forbitrelse derover, og nu i Dag ser jeg, at den er afsvalet saa meget, at han egentlig ikke har noget imod det, i hvert Fald ikke har saa meget imod det. Det var lidt vagt udtalt — det kan være, det skal bruges visse Steder —, men i det væsentlige havde han ikke noget imod Indholdet; det var kun Formen, det var kun Stedet, det var det, at det var sket paa denne Lov og ikke paa en anden. Men jeg hævder, at her hører det netop hjemme, Bestemmelsen indsættes ikke af Hensyn til Lærerne, men af Hensyn til Skolen. Vi har haft et Eksempel paa, at en Lærer har været Rigsdagsmand og har holdt 25 Aars Jubilæum som Rigsdagsmand, men stadig har været Lærer i en Landsbyskole, og samtidig kunde — vel ikke Vikaren, for der havde været mange Vikarer, men Vikariatet for ham ligeledes holde 25 Aars Jubilæum. Det er ikke noget heldigt Forhold. Af skolemæssige Grunde har man netop paa det rigtige Sted, hvor der er Tale om Lærerafskedigelse med eller uden Pension, sat denne lille Ændring ind.

Saa er der Religionsundervisningen. Det ærede Medlem ankede over, at jeg havde henvist til hans Stilling i det kirkepolitiske Udvalg, og han oplyste nærmere, hvad denne Stilling gik ud paa. Men det var lidt uklart, for det ærede Medlem sagde noget om, at han havde taget Forbehold. Kendsgernin-